

του Κώστα Γούση

1. Τι θα γίνει αύριο; «Θα ήθελα να ήταν κιόλας αύριο για να ξέρω πώς πήγαν τα πράγματα», έγραφαν οι αδελφοί Ταβιάνι, θυμίζοντας πολύ την παρούσα συγκυρία. Τα κόμματα της μνημονιακής συγκυβέρνησης και τα δεκανίκια τους θα δεχτούν στις 25 Γενάρη ένα συντριπτικό χτύπημα που επισφραγίζει την είσοδο σε μια νέα πολιτική περίοδο. Το σύστημα δεν θα μείνει όμως με σταυρωμένα χέρια. Οι προκλήσεις απέναντι στην Αριστερά και τα αντικομμουνιστικά παραληρήματα των τελευταίων ημερών δεν είναι απλά ένδειξη πανικού, αλλά προπομπός της δεξιάς και ακροδεξιάς αντιπολίτευσης που θα έχει να αντιμετωπίσει ο λαός την επαύριον των εκλογών. Τις επιθέσεις τους μπορεί να τις αντιμετωπίσει ο οργανωμένος λαός στους δρόμους και μια Αριστερά που δε θα υποκλίνεται στο φόβο και δε θα εφησυχάζει το λαό, αλλά θα σηκώσει το γάντι και θα συμβάλει με σχέδιο και θάρρος σε νέες εφορμήσεις ενός ανασυγκροτημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος.
Ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ ενισχύει αποφασιστικά αυτή την προοπτική.

2. Ποιο μέλλον ξεκίνησε; Ο ΣΥΡΙΖΑ στο κατώφλι της κυβερνητικής εξουσίας κρίνεται πολύ αυστηρά για τα όσα ήδη λέει και κάνει. Δε βγάλαμε αριστερόμετρα για λόγους αδιέξοδης αυτοεπιβεβαίωσης, ιδεολογικών εμμονών ή ανέφικτου μαξιμαλισμού, όπως επιχειρεί ο ΣΥΡΙΖΑ να παρουσιάσει την εξ' αριστερών κριτική. **Ποια είναι η αχίλλειος πτέρνα του ΣΥΡΙΖΑ;** Ξεχωρίζουμε δύο πλευρές που επικαθορίζουν όσα μέλλονται να γίνουν:

α) **Δίνει διαπιστευτήρια στους τοκογλόφους δανειστές κι επιτρόπους** ότι δεν θα συγκρουστεί μαζί τους, ότι θα συζητήσει με τους εταίρους (sic) τους όρους εφαρμογής της παρούσας δανειακής σύμβασης, ότι υπάρχει συμφωνία με το Σόιμπλε γύρω από ένα νέο πανευρωπαϊκό πρόγραμμα, ότι το χρέος θα αποπληρωθεί με ρήτρα ανάπτυξης κ.ο.κ. Η γλυκιά αυταπάτη της «πραγματικής διαπραγμάτευσης» αποκρύπτει ότι οι σχέσεις με την Ευρωζώνη και την ΕΕ θα τεθούν αντικειμενικά. Κι επειδή το δημοσιονομικό σύμφωνο, το σύμφωνο σταθερότητας του Ευρώ, η χρεοκρατία και οι πολιτικές λιτότητας εντός αυτού του πλαισίου δεν αλλάζουν, ή ο ΣΥΡΙΖΑ πολύ γρήγορα θα καταλήξει να αναπαράγει μια **«αριστερή» εκδοχή του ΤΙΝΑ** (There Is No Alternative), γεγονός που θα επιταχύνει αντιδραστικές εξελίξεις, ή ο λαός θα απαντήσει μονομερώς στους εκβιασμούς επιβάλλοντας

μια εναλλακτική διέξοδο χωρίς χρέος, Ευρώ και ΕΕ, με εθνικοποιήσεις τραπεζών και μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό - λαϊκό έλεγχο.

β) Δεν είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ λέει λίγα ενώ θα έπρεπε να λέει περισσότερα. **Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν λέει ούτε καν τα βασικά που είναι στην προμετωπίδα των αγώνων των τελευταίων χρόνων.** Η υπεράσπιση του δημόσιου πλούτου περνάει μόνο μέσα από **την κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ** και τη σύγκρουση με τα επιχειρηματικά συμφέροντα που λυμαινόνται το Ελληνικό, τον ΟΠΑΠ, το λιμάνι του Πειραιά κ.ο.κ. Ποια Αριστερά θα συμβάλει κινηματικά και θα εκφράσει πολιτικά το «Δεν χρωστάμε, δεν πουλάμε, δεν πληρώνουμε» χωρίς σεβασμό στις συμφωνίες της χώρας, τις αρχές ανταγωνιστικότητας της ΕΕ και το υπάρχον πλαίσιο; Τα ίδια ισχύουν για την αντιμετώπιση της ανεργίας (είναι όραμα να συνεχίσουμε να ζούμε με 5μηνα, voucher και ΕΣΠΑ;), τους όρους εργασίας (τι γίνεται με το 13ο και 14ο μισθό και τις ελαστικές σχέσεις εργασίας;), τους κατασταλτικούς μηχανισμούς (διατήρηση ΜΑΤ, ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ;) κ.ο.κ. Κι επειδή η αριστερή πολιτική ή συγκρούεται με τα επιχειρηματικά συμφέροντα, την εργοδοσία και τους φασιστικούς θύλακες στο κράτος αλλάζοντας τα πράγματα ή τα πράγματα την αλλάζουν και δεν είναι αριστερή πολιτική, οι άμεσες διεκδικήσεις συνδικάτων, κινήσεων κι επιτροπών κατοίκων δε θα είναι προϊόν διαπραγμάτευσης αλλά θα επιβληθούν ως παραπροϊόν ανειρήνευτης ταξικής και λαϊκής πάλης. **Ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ ενισχύει αποφασιστικά αυτή την προοπτική.**

3. Μπορεί όμως ο λαός να σηκώσει τέτοιο βάρος; Πριν απαντήσουμε ας κάνουμε μια άσκηση πολιτικής φαντασίας. Λόγου χάριν, πόσο πιο αδύνατη θα ήταν σήμερα η ιδεολογική (και όχι μόνο) τρομοκρατία του εγχώριου και διεθνούς συστήματος αν ήδη από τις πλατείες όλη η αριστερά προετοιμάζε το λαό για μια μεγάλη πολιτική τομή ρήξης και αποδέσμευσης από την Ευρωζώνη και την ΕΕ; Πόσο διαφορετικά θα ήταν τα δεδομένα του εργατικού και λαϊκού κινήματος αν η μάχη των αγωνιζόμενων συνδικάτων να σπάσει η πολιτική επιστράτευση είχε ιεραρχηθεί από όλη την αριστερά σα μητέρα όλων των μαχών, **αν** ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ δε λειτουργούσαν φοβικά και πυροσβεστικά στην απεργία διαρκείας που είχαν αποφασίσει οι συνελεύσεις των εκπαιδευτικών ή **αν** μαγικές νύχτες όπως το πρώτο βράδυ έξω απ' την ΕΡΤ ακολουθούνταν από μαγικές μέρες κοινής έμπρακτης συμβολής σε παλλαϊκό ξεσηκωμό για την ανατροπή;

Η εναλλακτική ιστορική αφήγηση **μαθαίνει την αριστερά να σκέφτεται «έξω απ' τα συνηθισμένα»** και βρίσκεται στον αντίποδα μιας αυτοεκπληρούμενης προφητείας, όπου η αριστερά δε συμβάλει ή ακόμη χειρότερα μπλοκάρει εν δυνάμει λαϊκές δυναμικές κι έπειτα δικαιώνει πολιτικές διαχείρισης και συμβιβασμού εν ονόματι του λαού που «δεν θέλει» ή «δεν μπορεί». Όπως και νάχει, όσο κι αν η ιστορία των αγώνων των λαϊκών τάξεων στην

Ελλάδα της κρίσης είναι πηγή διδαγμάτων, δεν ξαναγράφεται. Το μέλλον όμως μπορεί να κατασκευαστεί ως πεδίο ανοικτών δυνατοτήτων εντός των οποίων βρίσκεται και η πολυπόθητη προοπτική της λαϊκής νίκης. **Ψήφος στην ANΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ ενισχύει αποφασιστικά αυτή την προοπτική.**

4. Τι θα κάνει η ANΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ στη νέα κατάσταση; Στα πολιτικά ενδεχόμενα του επόμενου διαστήματος μια εκλογική εισβολή της ANΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ θα είναι μια πολλαπλά χρήσιμη έκπληξη. Η πολιτική συνεργασία εγγράφεται σε μια μετωπική πολιτική συγκέντρωσης ευρύτερων δυνάμεων (αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, ριζοσπαστικών κτλ.) γύρω από ένα ανατρεπτικό πολιτικό σχέδιο που ορίζει άμεσα βήματα και ανοίγει το δρόμο για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Με ενωτικό κάλεσμα σε όλες τις δυνάμεις τις μαχόμενης αριστεράς να συμβάλουμε από κοινού στην υπόθεση της εργατικής-λαϊκής αντιπολίτευσης. Δεν έχουμε το μονοπώλιο στον αγώνα ούτε μας διακατέχει το σύνδρομο του πάπα περί αλάθητου. Ωστόσο, έχουμε την άποψη ότι δε λαθεύουμε ως προς τη βασική εκτίμηση ότι δε γίνονται πολιτικές τομές με «ομαλές εξελίξεις» χωρίς να γίνουν η αριστερά και το κίνημα κίνδυνος για το σύστημα.

Γνωρίζουμε πόση δουλειά χρειάζεται για να σπάσει ο φόβος, η ηττοπάθεια και η ανάθεση. Χωρίς όμως εμπιστοσύνη και προτεραιότητα στη συλλογική ευφυΐα και δημιουργικότητα, την ταξική περηφάνια, τις κουλτούρες αντίστασης και τις πρακτικές αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης που γεννήθηκαν στην Ελλάδα της κρίσης, κάθε πολιτικό σχέδιο ανατροπής είναι σα ρόδα που γυρίζει στον αέρα. Η αριστερά δε μπορεί να είναι συνώνυμη της «συνέχειας» του κράτους, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, αλλά της ριζικής ασυνέχειας με το σύστημα, τους μηχανισμούς και τις πολιτικές του, αριστερά της ανυπακοής, της σύγκρουσης, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. **Ψήφος στην ANΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ ενισχύει αποφασιστικά αυτή την προοπτική.**